

Kánikula

Jaj, de meleg van...

Jó lenne megfürdeni...

Itt egészen más...

A szebb és tisztább 600 éves városért

Tanácsrendeletek nyomában

Óslakosok, „bevándorlók”, látogatóba érkező idegenek körében egyaránt igen gyakori téma Miskolc „külsője”, avagy nevezzük csak nevén a gyereket, Miskolc tisztasága. Sajnos, sosem dicsérőleg, hanem bírálólag esik szó erről, mert ha előnyére is változott külső megjelenésében az elmúlt esztendőben az ország második városa, sajnos még nem büszkélkedhetünk azzal, hogy győzött a „Tiszta Miskolcért” mozgalom. Hogy miért nem? Az lenne a legboldogabb miskolci polgár, aki erre pontos, minden tekintetben kimerítő választ tudna adni. Ha nem is pontos, de sok tekintetben meggyőző, tanulságos választ azonban mégis csak adhatunk erre a kérdésre.

A városi tanácsrendeletek végrehajtása tapasztalatainak, eredményeinek és alkalmazásának megvizsgálására létrehozott ideiglenes bizottság több hónap alatt szerzett tapasztalatai sok mindenben rávilágítanak arra, hogy a szebb, tisztább Miskolc megteremtéséért vajon hol, miben is vannak teendőink.

Nem vagyunk angyalok

A tanácsrendeletek, mint a tanács által megalkotott jogszabályok a helyi jelentőségű kérdések megoldására születtek. Az ideiglenes bizottság nagyító üvege alá több olyan tanácsrendelet is került, amely a szebb és tisztább város valóságos tízparancsolatának magvát alkotja. Sajnos, nem vagyunk angyalok, s számos esetben a város lakói, a vállalatok, az üzemek stb. nem tartják be ezt a „tízparancsolatot”. Persze hiba van a betartatás körül is. Az illetékesek, elsősorban a hatóságok igen sok esetben túlságosan jószívűek, nem eléggé erélyesek a „vétkezőkkel”, azaz szabálysértőkkel szemben. No, de nézzük csak sorjában.

Igen jó tanácsi rendelete van Miskolcnak a közterületek tisztántartásáról és a háziszemétygyűjtéséről. A közelmúltban lefolytatott vizsgálat ugyanakkor megállapítja, hogy sem az utcák, sem a terek tisztasága nem megfelelő, sőt sok esetben egyenesen elhanyagolt. Ebben persze nem csupán a város lakói a ludasak. A Miskolci Köztisztasági Vállalat csaknem azonos gépparkkal rendelkezik, mint Cegléd vagy Karcag. S ha e téren évről évre történnek is erőfeszítések, sajnos ez még mindig kevés. Nem megfelelő az utcák portalanítása, sokfelé találni az utcára kihelyezett háziszemetet és törmelékeltet takarítatlanul. És a pajkos miskolci szél bizony bele is kapaszkodik, hordja szerte. De olyan hiányosság is van például, hogy a MIK „mellőzte” a város új lakótelepén, a Kilián-Délen a kuka-

rendszerű szemétygyűjtő edények beszerzését. A közös szeméttároló pedig igen kultúrátlan, az egészségügy szempontjából is jogosan kifogásolható.

Baj van a sepréssel

Ami a járdák tisztántartását illeti, télen és nyáron egyaránt, igen sok baj van a sepréssel. Pedig — igen kevés kivétellel — már tisztázott a városban, hogy kinek a feladata egy-egy járdarész tisztántartása. Itt elsősorban az ellenőrzés hiányzik. (Talán nem ártana végérvényesen tisztázni, hogy ez vajon kinek a feladata!) A villamos- és autóbusszmegállókna a kifüggesztett szemétygyűjtők ellenére, igen sok az eldobált jegy. Sajnos nemcsak ezek a kis tárgyak kerülnek az emberek kezéből az utcára. Kiolvasott újság, tízóra papír, kiürült cigarettás doboz, gyufásdoboz, lerágott kukoricacsutka és sok más hulladék is a járdára, az útszegélyre kerül Miskolcon. (Szegeden egyszer rámszóltak, mert eldobtam egy cigarettavéget.) Persze talán az is közrejátszik ebben, hogy sok utcában bizony hiába keresné az ember a szemétygyűjtőt.

És vajon ki hinné ezek után, hogy az elmúlt esztendőben alig több, mint 30 esetben folytattak le Miskolcon a kerületekben szabálysértési eljárásokat a köztisztasági rendelet megszegése miatt. Vajon kitől és mitől tartanak a szertelen szeméttelők, hiszen szinte büntetlenül csúfíthatják a várost?

Parkrongálók és járdafoglalók

A fásított és parkosított területek védelméről is intézkedik egy tanácsrendelet. Sajnos, ezeknek a területeknek is igen sok rongálójuk akad, pedig az elmúlt esztendőben valóban igen sokat tett a város a szebbnél-szebb parkrészek kialakításáért. Néhány esetben hoztak ugyan 30-tól 340 forintig terjedő szabálysértési pénzbírságot a parkok rongálói, a fák kivágdosói ellen, de úgy látszik, mind a szabálysértési eljárások, mind pedig a büntetés összege kevésnek bizonyult.

A közterületek használatáról is tanácsrendelet intézkedik. E rendelet megszegői ellen csupán a vizsgált időszakban 15 esetben indult eljárás.

Sajnos, olyan vállalatok is szerepeltek a szabálysértők között, mint az EMASZ, a Miskolci Építőipari Vállalat és a vendéglátóipar. Bizony, a közterületen elhelyezett zöld-ségárusító helyek, de főleg az italtmérő gombák körül jobban kell ügyelni a rendre. Es vajon miért nem lehet Miskolcon is megkövetelni a közterületet elfoglaló építőipari vállalatoktól azt, hogy az építőanyagot és törmelékét csakis deszkával körülhatárolt területen, rekeszekben vagy ládákban tárolják?

Egy kis falusi idill

A városkép szempontjából fontos útvonalak esztétikájáról, az ott lévő üzlethelyiségek kialakításáról és használatáról, a fokozottabb műemlékvédelemről, a cégtáblák, kereskedelmi és ipari hirdetések, falragaszok stb. elhelyezésének szabályozásáról is tanácsrendelet intézkedik. Bizony, ennek a rendeletnek megszegésével, illetve be nem tartásával is jócskán találkozhatunk Miskolcon. (Hosszú lenne felsorolni, hogy hány piszkos, hónapok óta rendezetlen kirakat található a belvárosban.)

Falusi idillel is gyakran találkozhatunk a városban az állattartók jóvoltából. Gyakori az állattartási tilalom megszegése. A rendelkezést leggyakrabban a baromfitartás vonatkozásában sértik meg. A zárt helyen való tartás előfeltétele, a kerítés ugyanis sok helyen hiányzik a peremkerületekben. Találunk még háziállatokat a belvárosban is, szeméttel, bolhát „termelő” kutyákat a bérházakban.

Bizonyára nem véletlen, hogy a már említett rendeletekkel együtt vizsgálta meg az ideiglenes bizottság a lakóbizottságok szervezetéről, választásáról és működéséről intézkedő tanácsrendeletet. A jelenleg működő, még 1963 végén választott lakóbizottságok tevékenységéről akkor lehetne kitűnő bizonyítványt kiállítani, ha a város rendjét, tisztaságát óvó tanácsrendeleteket maradéktalanul betartaná a lakosság.

(p. s.)

Jégszínházban

Már akkor is...

Két ősemler ül a barlangban a tűz mellett. Odakint iszonyú éhjáró van. Azt mondja az egyik:

— Amióta elkezdtek a kísérleteket az ijál és a nyílal, és kilyuggatják vele az eget, azóta romlott így el az időjárás.

* Esőben, sárban...

„Sűrű rendekben” dől a zápor...” Az alapozók, odalenn, a majdani pincében a nesztelenül suhanó szállítószalag alá húzódnak, és mint ilyenkor len-

ni szokott, találgtatják, mikor hagyja abba. Egyelőre semmi remény rá. Villámlás is dörren, haragos robaja végighúzza a városban.

Kissé megcsendesül, de azért esik, sűrűn, szakadatlan. A csatornában zubog alá a víz, az utcán kiöntenek a bukkanók, a vizek patakokká egyesülve szaladnak a közeli Pece felé, hogy fejest ugorjanak a mélybe.

— Esik! — lenditem fel a szót esernyőm alól a kocsinak, aki a szekérben áll és szaporán eteti lapátjával a szállítószalagot, jókora adagokat lök a kapkodó gumira.

— Tudom — mondja bele-törődvé. A lapát zörögve szalad a cementessóderbe. A férfi bal-térdén bakkantja meg a lapátnyelet, szusszantva emel rajta. Zsupsz! És elindul egy lapáttal megint, sietősen, esőtől paskoltan, hogy majdan fallá izmosodva, robusztus épületnek tartsa oda a hátát.

— Megázik! — szólítom ismét.

Nevet, Pillanatra mellé nek támasztja a lapátnyelet, mintha a fenye-rét akarná megnyálatni, — megkísérti a beidegződött gyakorlat. Észbekap, hogy nincs arra szükség, van most nedvesség rogyásig.

— Már nem ázok meg jobban — néz le rám mosolyogva, kíváncsikodó, vagy

inkább együttérző járókelőre, akinek aránytalanul előnyösebb a helyzete, hiszen az esernyő eresze alól leselekedik föl rá.

— Aki megáztatott, meg is szárit — így ő. Egyelőre tovább folyik az áztatás. A férfi tenyérnyi száraz nincs már, talán csak a hónalj árkaája alatt fehérlik kevéske az ingből. Sietek dolgomra magam is. Aligha venné jónéven, hogyha ostoba tanáccsal háborítanám egészséges realizmusát. Tudja ő, mit miért csinál — ha beállna a kapu alá, egy fordulattal kevesebbe futná idejéből, annyival kisebb volna a kereset, a két derék muraközi sem lenne kihasználva — és, végsősoron, az a készülő épület is megkéne az átadással. És különösebb baja nem történhet, hogy megázott — bár szakad az eső, a hőmérő higanyszála huszonhat fokot mutat, lévén július.

Tíz perc sem telt el beszélgetésünk óta, a Nap kisütött. Már visszafelé jövök a Kossuth utcán. A férfi fordítja a lovakat, megy az újabb adagért. Rám ismer. Jókedvűen szól le a bakról:

— Ugye mondtam, hogy megszárit, aki megáztatott.

Ostorával felint a Napra, a csodatevőre, mely esőt áraszt és fel is száritja nagy jókedvében.

Gulyás

Már így is melegem van...

Foto: Ágatha Tibor